

Durmuş Hocaođlu

Siyâsette Ciddî Bir Problem Var; Hâssaten Muhâlefette

Yeniçağ, “Analiz”, 06 Temmuz 2007, Cuma., s.13
“Analiz” Sıra No: 539; 2007-054; Temmuz-03

YENIÇAĞ

NOT:

Yeniçağ’da yayımlanan metinden aşağıdaki bölüm çıkarılmıştır:

ne diyecekmışiz peki? Herhâlde, “o da din bu da, binâenaleyh, farketmez; en iyisi diyalog yapalım”; ne hoş değil mi? Yine dahası var: Türkiye petrol savaşını Rusya karşısında kaybediyor, birkaç feryad dışında handiyse aldırın yok; senelerce başımızın etini “AB de AB” diye yiyenler, şimdi müzâkere başlıklarının üçden ikiye düşürülmesi karşısında te’vilin birinden diğerine koşturup duruyor ve üstelik AB üyeliği cemiyetimizin ilgisini iyiye kaybetmesine rağmen hâlâ – eskisi kadar kuvvetli ve gür sesle olmasa da - arsızca müdâfaaya devam ediyorlar. Sonra, yekûn dış borç, - Cumhuriyet’in iptidâsından bu yana edinilen dış borcun neredeyse tamamını beş seneden daha kısa bir müddet zarfında edinen bu iktidar ‘sâyesinde’ - gırtlâğa dayanmış, borcu borç ile çevirir olmuşuz; dahası da şu ki, döviz rezervlerimizin büyük kısmı yabancı bankalara düşük faiz ile yatırılıp yüksek faiz ile borç olarak geri dönüyor.

... ve ilââhir...

Bu kadar sıkıntılarımız olmasına mukabil bu kadar sönük geçen bir seçim devresi normal ve tabiî gelmiyor şahsen bana. Hakîkaten, sıkıntılar büyük: İçeride, yirmiüç yıldır bastırılmayan, kronikleşmiş ve adetâ neredeyse gündelik hayâtın bir parçası hâline gelmiş ve her ne hikmetse adına “terör” denerek sıradanlaş(tırıl)mış, en fazla düştüğü yeri yakar olmuş bir ateşimiz var; dışarıda artık kendi bölgesinde, tabiî coğrafyasında bile hükmü geçmez, ismi esâmisi okunmaz olmuşuz, daha birkaç sene evvelkinin – bizim kanatlarımız altında palazlanan – aşîret reisleri devlet oluvermiş, oluvermiş de birisi elini eteğini öptüğü Saddam’ın makamında Cumhurbaşkanı, diğeri henüz tam *de jura* değil – sâdece “henüz” değil - ama *de facto* Kürt Devleti’nin başı ve her ikisi birden bize höreleniyor, lâkin biraz içe dönük nutuk dışında pek öyle sesimiz soluğumuz çıkmıyor. Sayalım mı: Geçen sene bu ayda ülkesini patır patır bombalayan İsrail karşısında eksik etek gibi ağlayıp zırıldayan ve bize yalvaran, Lübnan denen devlet müsveddesinin başbakanından bile – üstelik hâlâ askerimiz kendi topraklarında onları korurken - azar işittik. Yetmedi, dahası var: Finans sektörümüzün ve haberleşmemizin kontrolü yad-yabanın eline geçti, ‘gık’ bile çıkmıyor; hükûmetlerin kontrolü dışında kalan tamı tamına dokuz adet “üst kurul”umuz bizzat şanlı hükûmetimizin eliyle oluşturuldu, kim-kime, dum-duma; şimdi sıra câmi’lerimizin,

hutbelerimizin ve din tadrîsâtımızın kontrolünde: Avrupa Birliği'nin zorlamasıyla artık bundan böyle alenî olarak, “İnda'llahta Din İslâm'dır”, “İslâm en son ve en mükemmel dindir, diğerleri bâtıldır” benzeri hakikatlerin tebliği tarihe karışacak; ne diyecekmiz peki? Herhâlde, “o da din bu da, binâenaleyh, farketmez; en iyisi diyalog yapalım”; ne hoş değil mi? Yine dahası var: Türkiye petrol savaşını Rusya karşısında kaybediyor, birkaç feryad dışında handiyse aldırın yok; senelerce başımızın etini “AB de AB” diye yiyenler, şimdi müzâkere başlıklarının üçden ikiye düşürülmesi karşısında te'vilin birinden diğerine koşuşturup duruyor ve üstelik AB üyeliği cemiyetimizin ilgisini iyiye kaybetmesine rağmen hâlâ – eskisi kadar kuvvetli ve gür sesle olmasa da - arsızca müdâfaaya devam ediyorlar. Sonra, yekûn dış borç, - Cumhuriyet'in iptidâsından bu yana edinilen dış borcun neredeyse tamâmını beş seneden daha kısa bir müddet zarfında edinen bu iktidar 'sâyesinde' - gırtlığa dayanmış, borcu borç ile çevirir olmuşuz; dahası da şu ki, döviz rezervlerimizin büyük kısmı yabancı bankalara düşük faiz ile yatırılıp yüksek faiz ile borç olarak geri dönüyor.

... ve ilââhir...

Hayret: Ortalık sessiz..

Niçin?

Hâlbuki bu seçim böyle mi olmalıydı?

Evet: Niçin bu sessizlik, niçin bu sönüklük?

Yoksa havalar mı? Hayır; hiç muhtemel görünmüyor; aşırı sıcakların bir nebze te'siri olabilir elbette, ama bu ilgisizliğin başka sebepleri olmalı bence.

Mutlaka olmalı; yoksa içeride neler olup bittiğini bilmeden dışarıdan bakanlar, bu ülkede herşeyin normal çalıştığını ve kamuoyunun, hangi iktidar gelirse gelsin işlerin bozulmayacağına kaanî olduğu için siyâsetin câzibe yaratmadığını düşünebilir. Öyle ya: Nasıl ki bedenimizden bir şikâyetimiz olmadığı takdirde ikide bir durup kalbimizi dinleyip nabzımızı saymaz ve hastahane ve doktorlara tehâcüm etmez isek, herşeyin iyi çalıştığı bir memlekette de siyâsete o kadar teveccüh edilmez, siyâset büyük bir alâka odağı olmaz.

Acaba böyle mi?

Elbette değil; çünkü bu ülkede ne nabız normal, ne kalp, ne de ciğerler vesâire...

Ya öyleyse?

Bana kalırsa sebeplerden birisini tam da bu noktada aramak gerekiyor; ama mefhûm-u muhâlifinden hareketle: Kamuoyu – yâni Büyük Kitle – mes'elelerin künhüne vâkıf olamasa da çok şeyin bozuk gittiğinin farkında elbette, ancak, nasıl ki hastahâne ve doktorlardan umduğu şifâyı bulmayan hastalarda da doktora gitmekte isteksizlik başgösterirse, siyâsetten beklentilerine karşılık bulamayacağına kanâat getirmiş olan insanımızın da benzer bir sebeple “al birini vur ötekine” deyip sırtını dönmeyi tercih ettiğini düşünebiliriz.

Şu hâlde siyâsette ciddî bir problem var; hâssaten muhâlefette.

Muhâlefetin döküldüğü bir ortamda iktidârı değiştirmenin ne mânâsı olabilir?

